

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Hájka, Ph.D., a soudkyň Mgr. Heleny Nutilové a JUDr. Terezy Kučerové, ve věci

žalobkyně: a) **Farma Pernek, s. r. o.**, IČO 03875571
se sídlem V Domkách 160, 382 26 Horní Planá

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. OZZL 33149/2022/janeme SS/3, čj. KUJCK 90745/2022

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. OZZL 33149/2022/janeme SS/3, čj. KUJCK 90745/2022, **se ruší** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení částku **3 000 Kč** do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žádostí ze dne 21. 12. 2021 se A. F. a J. H. – vlastníci honebních pozemků parc. č. XA a XB v k. ú. X – domáhali převedení uvedených pozemků z honitby Pernek do Honitby Knížecí Stolec z důvodu změny vlastnického práva.
2. Městský úřad Český Krumlov (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 3. 2. 2022, sp. zn. S-MUCK 76699/2021/4, čj. MUCK 11244/2022/OZPZ/Ba, vyňal pozemky žadatelů z honitby Pernek, a to s účinky ke dni 31. 12. 2022.
3. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II. Shrnutí žaloby

4. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně a) dne 20. 9. 2022 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Spolu se žalobkyní a) podalo žalobu též Honební společenstvo Horní Planá – Pernek [původně žalobce b)], vůči němuž však krajský soud usnesením ze dne 2. 11. 2022, čj. 61 A 22/2022-20, řízení zastavil pro nezaplacení soudního poplatku.
5. Žalobkyně a) namítla, že žalovaný neuvedl, z jakého zdroje čerpá výkladové stanovisko Ministerstva zemědělství, dle něhož, pokud má správní orgán povinnost převést honební pozemky z důvodu změny vlastnického práva, pak nepřihlíží k zásadám pro tvorbu honiteb dle § 17 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti. Tento závěr je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, čj. 7 As 106/2013-40.
6. Přestože nabyté vlastnické právo opravňuje vlastníka nesouhlasit se začleněním pozemků do stávající honitby, nemá zároveň právo na to, aby držitel jiné honitby s přiřazením takovýchto pozemků souhlasil. Pokud správní orgán neověřil proveditelnost navrhované změny tím, že by se dotázal na souhlas držitele honitby Knížecí Stolec (Vojenské lesy a statky, s. p.), pak postupoval v rozporu se zákonem. Žalovaný nesprávně dovozoval tento souhlas z toho, že ačkoli držitel honitby Knížecí Stolec byl účastníkem řízení, nevyjádřil svůj nesouhlas.
7. Námitku, dle níž se shora uvedené pozemky staly kvůli oplocení nehonebními, nemůže žalovaný překlenout pouze tím, že pracovník správního orgánu prvního stupně tyto pozemky vyhodnotil jako honební. Právě postup tohoto pracovníka žalobkyně a) zpochybňovala. Přestože stavebně-technický stav oplocení je předmětem jiného řízení u Městského úřadu Horní Planá, neznamená to, že by se žalovaný neměl touto otázkou vůbec zabývat. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo již řízení u Městského úřadu Horní Planá skončeno s tím, že byly naplněny definiční ukazatele stavební činnosti žadatelů, přičemž oplocení činí pozemky pro zvěř neprůchozími.
8. Úvaha správního orgánu, dle něhož hranice honitby může být vyznačena „*dřevěným kolíkem o délce cca 50 cm*“, je dle žalobkyně a) absurdní.
9. V rozporu se zákonem je též stanovení účinnosti vynětí pozemků z honitby ke dni 31. 12. 2021. Dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti měl být tímto dnem 31. 12. 2022.
10. Žalobkyně a) navrhla, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že vycházel zejména ze stanoviska Ministerstva zemědělství ze dne 8. 6. 2018, sp. zn. 2RM117/2018-16231, čj. 3223902018-MZE-16231, a jeho doplnění ze dne 8. 8. 2018, sp. zn. 2RM15441/2018-16231, čj. 40132/2018-MZE-16231. Z těchto stanovisek plyne povinnost správního orgánu provést změnu honiteb v důsledku změny vlastnického práva bez ohledu na zásady obsažené v § 17 zákona o myslivosti. Správní orgán ověřuje, zda nárok vlastníka vznikl po dni 1. 7. 2002 a proveditelnost změny, tj. souvislost s honitbou, do níž má být pozemek přičleněn. V případě vzniku hranice z hlediska mysliveckého hospodaření nevhodné lze postupovat dle § 31 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti.
12. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 As 245/2017-46, dle žalovaného vyplývá, že správní orgán má při rozhodování dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti zohlednit pouze podmínku stanovenou v § 17 odst. 5 zákona o myslivosti, tj. souvislost honebních pozemků s honitbou. Rozhodnutí v těchto věcech není podmíněno souhlasem držitele sousední honitby, který nadto mohl v nynějším řízení své zájmy uplatnit.
13. Žalovaný vycházel při svém rozhodování z obsahu správního spisu, přičemž posouzení stavu pozemků provedla oprávněná úřední osoba. Ta konstatovala, že nejde o pozemky, které by byly svým charakterem nehonebními. Ohrazení areálu nemusí vždy znamenat, že jde o pozemky nehonební. Ve výčtu § 2 zákona o myslivosti jsou i druhy zvířat, které létají. Shora označené pozemky nebyly prohlášeny nehonebními rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 2 písm. e) zákona o myslivosti.
14. Žalovaný poukázal na dikci § 17 odst. 4 zákona o myslivosti, dle něhož se hranice honitby mají krýt s hranicemi přírodními a v terénu zřetelnými, pokud je to možné. To se však týká tvorby nových honiteb a nejedná se navíc o požadavek absolutní.
15. Žalovaný přisvědčil žalobkyni a) stran chybného stanovení účinnosti prováděné změny, avšak je toho názoru, že se jedná o pochybení odstranitelné postupem dle § 70 správního řádu.

IV. Právní hodnocení krajského soudu

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez jednání dle § 51 s. ř. s.
17. Žaloba je důvodná.

IV.A K námitkám nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů

18. Krajský soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Žalobní námitky krajský soud hodnotil dle jejich obsahu, neboť ačkoli žalobkyně a) nepřezkoumatelnost rozhodnutím správních orgánů výslovně nevytkla, opakovaně poukázala na to, že se nezabývaly otázkami, kterými se zabývat měly. Tyto námitky jsou z části důvodné.
19. V otázce požadavků na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí lze poukázat například na rozsudek ze dne 16. 6. 2006, čj. 4 As 58/2005-65, v němž Nejvyšší správní

soud konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, „*proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“. Jinými slovy z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například náleží Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně doplňovala (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013-25).

20. Žalobkyně a) předně namítla, že žalovaný neuvedl, z jakého zdroje čerpá výkladové stanovisko Ministerstva zemědělství. Tato námitka není důvodná. Žalovaný v této souvislosti na straně 4 svého rozhodnutí konstatoval, že je vázán „*dříve vysloveným právním názorem Ministerstva zemědělství*“, avšak skutečně neuvedl, z čeho v daném ohledu čerpal. Až teprve ve vyjádření k žalobě žalovaný specifikoval, že se jedná o shora citovaná výkladová stanoviska Ministerstva zemědělství, což však nedostatek odůvodnění rozhodnutí nemůže zhojit. Žalovaný založil stanovisko Ministerstva zemědělství ze dne 8. 8. 2018 do správního spisu, byť tak učinil patrně až po podání žaloby. Žalovaný nicméně nikterak nevysvětluje, proč by pro něj stanoviska Ministerstva zemědělství měla být závazná, ačkoli se evidentně nejedná o právní předpis, ani rozhodnutí vydané ve správním řízení. Přesto však rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu nepřezkoumatelné není, neboť z něj vyplývá, jaký právní názor žalovaný zaujal, tj. že správní orgán má povinnost provést změnu honiteb v důsledku změny vlastnického práva bez ohledu na zásady obsažené v § 17 zákona o myslivosti. To však neznamená, že se jedná o závěr správný (viz část IV.B tohoto rozsudku).
21. Jako další námitku nepřezkoumatelnosti krajský soud vyhodnotil argumentaci, dle níž žalovaný nemůže překlénout otázku, zda se dotčené pozemky staly nehonebními, pouze tím, že pracovník správního orgánu prvního stupně tyto pozemky vyhodnotil jako honební. Této námitce krajský soud přisvědčil. Žalovaný k tomu na straně 5 svého rozhodnutí nejprve shrnul zjištěný skutkový stav věci, dále popsal argumentaci odvolatelů [tedy i žalobkyně a)] a shrnul obsah relevantní právní úpravy. Na to ovšem nenavázal žádnou úvahou o tom, jak právní úpravu na skutkový stav věci aplikoval, nýbrž pouze uvedl, „*že pracovník MěÚ na místě samém byl a vyhodnotil celé předmětné pozemky jako honební, a proto o nich rozhodl jako o honebních pozemcích. Krajský úřad nemá důvod rozporovat posouzení učiněné MěÚ. Současně nemůže předjímat výsledek řízení vedeného příslušným stavebním úřadem o posouzení legality vybudovaného oplocení. [...] Pokud by se následně ukázalo, že část předmětných pozemků je nehonební, stalo by se tak ze zákona a nemělo by to vliv na následné řízení, které bude vedeno ministerstvem zemědělství.*“ Ani správní orgán prvního stupně v tomto ohledu ve svém rozhodnutí nic konkrétního neuvedl. Ve výsledku proto není zřejmé, z jakých důvodů žalovaný (přes výslovnou odvolací námitku) vyhodnotil pozemky žadatelů jako honební.

22. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jedná se přitom o otázku, která je pro postup dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti zásadní, neboť dle tohoto ustanovení platí, že „[z]měnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví **honebních pozemků**, o kterou požádá vlastník **honebních pozemků**, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal“ (důraz doplněn). Pokud by tedy pozemky žadatelů nebyly honební, nebylo by vůbec možné podle citovaného ustanovení postupovat.
23. Krajský soud naopak nepovažuje za rozhodnou otázku, zda oplocení na pozemcích žadatelů je či není v souladu se stavebními předpisy. Na faktickém stavu pozemků totiž její zodpovězení nic nemění. Jakkoli ani v této souvislosti žalovaný v podstatě nic konkrétního neuvedl, nejedná se o vadu, pro kterou by jeho rozhodnutí muselo být zrušeno.

IV.B K námitce týkající se povinnosti posuzování zásad obsažených v § 17 zákona o myslivosti

24. Důvodná je taktéž námitka, dle níž měli žalovaný, potažmo již správní orgán prvního stupně posoudit, zda je vyjmutí pozemků žadatelů v souladu se zásadami uvedenými v § 17 zákona o myslivosti.
25. Žalobkyně a) v tomto směru přílehavě poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 10. 10. 2014, čj. 7 As 106/2013-40, resp. jeho právní větu, dle které „[u]stanovení § 31 odst. 4 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, je možné aplikovat i v případě změny vlastnictví honebních pozemků v honitbě společenstevní, neboť z něj nevyplývá možnost jeho aplikace pouze ve vztahu k honitbě vlastní. Správní orgán nemá v případě, že nový vlastník honebního pozemku požádá o změnu, **která vyhovuje obecným zásadám tvorby honiteb (§ 17 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti)**, žádný prostor pro správní úvahu týkající se možného zásahu do práv osob vykonávajících honitbu či ostatních vlastníků honebních pozemků ve společenstevní honitbě“ (důraz doplněn). Obdobně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 As 245/2017-46.
26. Tento závěr pak převzal jak Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 20. 7. 2022, čj. 51 A 10/2020-40, tak i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 6. 5. 2020, čj. 15 A 230/2017-29. Krajský soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od tohoto závěru odklonit. Bylo by nesmyslné, pokud by kritéria stanovená zákonem pro vznik honitby bylo možné relativizovat či přímo obcházet procesem jejich následných změn.
27. Jelikož se žalovaný kritérii obsaženými v § 17 zákona o myslivosti zabývat odmítl, zatížil své rozhodnutí nezákonností vedoucí k jeho zrušení.

IV.C K námitce týkající se nutnosti zjišťovat souhlas držitele sousední honitby s přičleněním pozemků

28. Krajský soud naopak nepřisvědčil námitce, dle níž měly správní orgány v průběhu řízení zjišťovat, zda držitel sousední honitby s přičleněním vyjímaných pozemků souhlasí.
29. Dle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti v jeho **původním znění** „[h]onební pozemky, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přičlení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění. Orgán státní

správy myslivosti může rozhodnout o přiřazení, pouze souhlasí-li s tím držitel honitby, ke které má být honební pozemek přiřazen.“

30. Větu druhou citovaného ustanovení však s účinností od 28. 2. 2003 vypustila novela zákona o myslivosti č. 59/2003 Sb. Důvodová zpráva k této novele uvedenou změnu nikterak nekomentuje, neboť se jedná o výsledek pozměňujícího návrhu přijatého v průběhu druhého čtení v Poslanecké sněmovně. Je však zcela evidentní, že úmysl zákonodárce byl takový, aby souhlas držitele honitby nebyl nezbytnou podmínkou přiřazení honebního pozemku, byť se samozřejmě může jednat o jeden z faktorů, které mohou hrát v úvahách správního orgánu svou roli.
31. Nejvyšší správní soud k tomu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, čj. 1 As 43/2007-95, č. 2429/2011 Sb. NSS, konstatoval, že „mezi zásady řádného mysliveckého hospodaření (ostatně i jakékoli jiné činnosti) lze zahrnout zásadu rozumného uspořádání vztahů. Není přitom třeba obsáhle rozvíjet myšlenku, že souhlas vlastníka s přiřazením pozemků do honitby již od počátku vytváří lepší předpoklady pro vzájemné vztahy členů honebního společenstva a pro jejich spolupráci při užívání honebních pozemků a při ochraně myslivosti.“ Srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, čj. 2 As 169/2016-49, č. 3653/2017 Sb. NSS.
32. Nutno podotknout, že z § 30 odst. 1 zákona o myslivosti plyne povinnost správního orgánu přiřadit „volné“ honební pozemky k některé ze stávajících honiteb. Platí totiž obecná zásada, že každý honební pozemek musí být součástí některé honitby. Citované ustanovení v tomto ohledu stanovuje dále pouze kritéria, která mají správní orgány při přiřezování honebních pozemků (zpravidla) zohledňovat. Obava žalobkyně a) ze vzniku jakéhosi vakua je proto neopodstatněná.

IV.D K ostatním námitkám

33. Žalobkyně a) dále namítla, že závěr správního orgánu, dle něhož hranice honitby může být vyznačena „dřevěným kolíkem o délce cca 50 cm“, je absurdní. Tuto svou argumentaci však nikterak dále nerozvíjí, a není proto zřejmé, z jakých důvodů žalobkyně a) k takovému názoru dopěla. Tato námitka je tudíž pro svou obecnost neprojednatelná.
34. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nesprávného stanovení účinnosti vyjmutí pozemků z honitby ke dni 31. 12. 2021, neboť ta nemá oporu ve správním spisu. Ten totiž obsahuje pouze takové rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které stanoví účinnosti vyjmutí pozemků z honitby ke dni 31. 12. 2022.

V. Závěr a náklady řízení

35. S ohledem na konstatované vady krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

37. Pokud jde o procesně úspěšnou žalobkyni a), v jejím případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč. Uvedenou částku je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni a) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
38. Žalovaný, který neměl v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 22. srpna 2023

JUDr. Michal Hájek, Ph.D. v. r.
předseda senátu